

Weisz Lajosné Lány Korában

Anyám látható a képen [Weisz Lajosné, szül. Henriette Oppenheimer]. Az anyai nagyszüleim Németországban éltek, az én édesanyám is német volt. Egész kicsi gyerekkorunkban, kétszer-háromszor az édesanyám kivitt hozzájuk, és akkor ott töltöttünk édesanyám családjával néhány hónapot. Vonattal mentünk, és azóta is sokszor elgondolkodom, valahányszor eszembe jut, hogy a mama hogyan is vághatott neki két kisgyerekekkel ennek a hosszú útnak az ő problémájával, hiszen a mama süketnéma volt. Ha jól tudom, azért nem mentünk többször, mert már nem volt az utazásra később pénzünk. A nagymamámat Charlotte Oppenheimernek hívták. A leányneve, ha jól emlékszem, Rosenfeld lehetett. 1920 körül halhatott meg, és akkor volt már vagy nyolcvan éves, tehát ő az 1840-es években született valamikor. Világéletében háztartásbeli volt, otthon volt a gyerekekkel. De sok minden sajnos nem maradt meg róla. Arra emlékszem, hogy egy nagyon elegáns asszony volt. Parókát hordott, volt neki többféle is. Elég vallásos is volt. Kóser volt a háztartása. Minden pénteken gyújtott gyertyát, imádkozott otthon. A nagypapám is imádkozott. A nagypapa, Charlotte nagymama férje, Oppenheimer volt, de hogy mi volt a másik neve, azt nem tudom. Gabonakereskedő volt, amiből szépen eltartotta népes családját. A nagypapáék Heidelberg mellett laktak egy Neckarbischofsheim [Neckarbischofsheim -- Heidelbergtől 20-30 km-re, délkeletre fekvő városka. -- A szerk.] nevű helységben. Itt volt egy nagyon szép saját házuk, amihez tartozott egy szép nagy gyümölcsös kert is. Amikor ott voltunk nyáron, mindig termett valamelyik fa, és mi szedhettük a gyümölcsöt. Sokat jártunk kirándulni is. A nagyszüleinknek konfliktusuk is volt, azon mentünk sokféle. Több alkalmazott is dolgozott nekik, állandó ott lakó cseléd, kertész és szakács is volt. A nagymamáméknak három gyereke is süketnéma volt, így persze teljesen jól beszéltek a jelbeszédet. A nagypapa mamával is így társalgott, német jelbeszéddel. Én sosem találkoztam vele, jóval hamarabb meghalt, mint ahogyan én születtem. Én 1914-ben születtem. A nagyszüleimnek nyolc gyerekük született. Nem emlékszem mindegyikre, annak ellenére, hogy egy nagyon összetartó család volt, és amikor kint jártunk néhányszor gyerekkoromban, akkor találkoztunk is mindig majdnem mindenkiel. Úgy általában sajnos nem tartottuk a kapcsolatot velük, bár a mama rengeteget levelezett. Telefonon ő nem tudott kapcsolatban lenni velük, így mindig csak írt. Ezek a levelek sajnos mind elvesztek. Arra emlékszem, hogy mindegyikük nagyon ünnepelt minket, hogy ott vagyunk, örültek nekünk. Hála istennek, nagyon jómódúan éltek, a mamát mindig támogatták a testvérek. Arra is emlékszem, hogy nemcsak a nagyszüleim, de a nénikéim, bácsikáim is elég vallásosak voltak, tartották a vallást, nem annyira szigorúan mindent, de azért úgy általában igen. A férfiak mindig kalapban voltak. Ha jól emlékszem, valamelyikük imádkozott is otthon. De az asszonyoknak nem volt befedve a feje, ez biztos, kivéve a nagymamának, akiről már beszéltem. A mama volt a legfiatalabb, 1876-ban született. Mivel süketnéma volt, nem járhatott rendes iskolába. A nagyszüleim Bécsbe jártattak őt egy süketnéma intézetbe. Ott a mama mindent megtanult, és összetalálkozott a papával. 1910-ben volt az esküvőjük, Bécsben.